

Az elhajló fák hús neszében,
bőrkötésben Isten hidege
megvesz, hétről hétre összegyúr,
két szerető kézzel engem fest

újra, álljam a téli sarat,
melyet fojtó haragom dagaszt;
várjak türelemmel tavaszig,
minden pirkadatszakadásig.

A fényes szelek felém futnak,
bent öreg suhanc mindig velem,
mellében vitorlák dagadnak -
orchideákat lát szememben.